
Schein Gábor

TÉR KÚTTAL

I

Képzeljünk együtt egy várost! Mi gyengék vagyunk, ki tartja meg? Járt itt előttünk más is, ideképzeljük a romokat, s a város négy kapuját napszálltakor bezárjuk.

Az ő házaik hogy dőltek össze? E kérdés helyére képzeld egy kis reneszánsz teret hús vizű bronzkúttal közepén. Honnan tudhatnánk, hogy nem vagyunk már

holtak? Palotát építettél kettőnknek, azzal, hogy kimondtad. S vonsozolja bennünk a holt az élőt? Mielőtt

sötét lesz, építsünk innen szétfutó sikátorokat, hogy ha másnak képzeljük a várost, akkor is idetaláljunk.

II

Egy bolond áll a tér közepén. Úgy tesz, mintha vizet húzna egy kútból s kitöltené hosszú edényekbe. Egyetlen kortyot sem iszik, s nem figyel a becsapódó gránátok

zajára. Nem tudom, mit látok, s mit hall a bolond. A kibombázott házak romjai közt állhatunk-e ketten? Mert ezen a téren sosem volt kút, nem járnak vissza ide régi szavak,

itt hiába mondod, mindez megtörténhetett, a tér nem beszél. A bolond most egy percre megpihen, leül a kút peremére. Bal kezével

gyúrja jobb karjának izmait, aztán feláll, és vizet húz megint. Észre sem veszi, amint egy orvlövész sorban szétlövi az edényeket.